

$\sqrt{(x^2 - y^2)(3z + 2x)}$
 $a^2 + b^3$

HOLLY SMALE

$(x^2 - y^2)(3z + 2x)$
 $a^2 + b^3$

$$= (a^3 + b^2 + x^2 + y^2)(x^3 - b^2)$$

$$\frac{x^3 - y^2}{\sqrt{2}} = 2$$

#GEEK GIRL

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

φυτό το [fitó] O38 : **1.** (και βιολ.) κάθε ζωντανός οργανισμός που κατά κανόνα φυτρώνει στο έδαφος, αποτελείται από ρίζες, βλαστό και φύλλα και τρέφεται γενικά με ανόργανες ουσίες τις οποίες μετατρέπει σε οργανικές με τη βοήθεια φωτεινής (ηλιακής) ή χημικής ενέργειας· τα φυτά αποτελούν μία από τις πέντε κατηγορίες στις οποίες διακρίνει η νεότερη βιολογία τα έμβια όντα· (πρβ. ζώο): Σπάνιο / τροπικό / υδρόβιο / υδροχαρές / σαρκοφάγο / άγριο / καλλιεργούμενο / αρωματικό / φαρμακευτικό ~. Το ~ φυτρώνει / ανθίζει / λουλουδίζει / καρποφορεί. Ποτίζω / καλλιεργώ / κλαδεύω / μπολιάζω / περιποιούμαι ένα ~. Τα φυτοφάγα ζώα τρέφονται με φυτά. Το βασίλειο των φυτών.

2. (μτφ.) **α.** για πρόσωπο που έχει νεκρωθεί το νευρικό του σύστημα: Μετά το δυστύχημα έχασε κάθε επαφή με το περιβάλλον κι έμεινε ~. **β.** για υπερβολικά μελετηρό μαθητή, σπουδαστή ή φοιτητή. **γ.** για πολύ βλάκα, ανεγκέφαλο άνθρωπο. [αρχ. φυτόν]

1

Με λένε Χάριετ Μάνερς και είμαι φυτό. Το ξέρω πως είμαι φυτό, γιατί μόλις το κοίταξα στο λεξικό. Και με αναγνώρισα στο 2.β. Κάτι που –και θα είμαι απόλυτα ειλικρινής μαζί σας– δε με εξέπληξε ιδιαίτερα. Το γεγονός πως έχω ένα τεράστιο Ερμηνευτικό Λεξικό στο κομοδίνο μου είναι από μόνο του ένα στοιχείο. Το ότι έχω ένα μολύβι από το Μουσείο Φυσικής Ιστορίας και ένα χάρακα δίπλα από το λεξικό για να υπογραμμίζω τα ενδιαφέροντα λήμματα είναι ακόμη ένα στοιχείο.

Α, και επίσης υπάρχει η λέξη ΦΥΤΟ γραμμένη με κόκκινο μαρκαδόρο στην εξωτερική τσέπη του σακιδίου μου. Αυτό έγινε χθες.

Και βέβαια δεν το έκανα εγώ. Αν είχα αποφασίσει να χαλάσω με μουντζούρες την ίδια μου την τσάντα θα είχα επιλέξει μία συγκλονιστική φράση από κάποιο καλό βιβλίο ή θα είχα γράψει κάποια ενδιαφέροντα πληροφορία που δε θα ήξεραν πολλοί άνθρωποι. Και σίγουρα δε θα το έκανα με κόκκινο μελάνι. Θα το έκανα με μαύρο, μπλε ή ίσως και πράσινο. Δεν είμαι πολύ φίλη του κόκκινου χρώματος, παρ' όλο που έχει το μεγαλύτερο σε μήκος κύμα φωτός που μπορεί να διακρίνει το ανθρώπινο μάτι.

Για να είμαι απόλυτα ειλικρινής μαζί σας, η αλήθεια είναι πως δεν ξέρω ποιος αποφάσισε να γράψει πάνω στην τσάντα

μου –παρ’ όλο που έχω τις υποψίες μου–, αλλά μπορώ να σας πω ότι ο γραφικός χαρακτήρας μετά βίας διαβάζεται. Είναι ξεκάθαρο πως δεν πρόσεχαν στο μάθημα της γλώσσας την περασμένη εβδομάδα, όταν μας είπαν πως ο γραφικός χαρακτήρας είναι μία πολύ σημαντική έκφραση του εαυτού μας. Και είμαι τυχερή που δε διαβάζεται, γιατί αν μπορέσω να βρω το ίδιο χρώμα ίσως να καταφέρω να χώσω ένα Ρ ανάμεσα στο Τ και το Ο και να έχω τη λέξη ΦΥΤΡΟ, δηλώνοντας με αυτό τον τρόπο πως είμαι ένθερμη οπαδός της υγιεινής χορτοφαγικής διατροφής. Προτιμώ το κρέας βέβαια, αλλά δε χρειάζεται να το ξέρει κανείς.

Τέλος πάντων, το θέμα είναι το εξής: καθώς το σακίδιό μου, ο ανώνυμος βάνδαλος και το Ερμηνευτικό Λεξικό δείχνουν να συμφωνούν μεταξύ τους, το μόνο συμπέρασμα που μπορώ να βγάλω είναι πως πράγματι είμαι φυτό.

2

Τώρα που ξέρετε ποια είμαι, θα θέλετε να μάθετε πού είμαι και τι κάνω, έτσι δεν είναι; Χαρακτήρας, δράση και τοποθεσία, ή αλλιώς «ποιος, πού και τι»: αυτά συνθέτουν μια ιστορία. Το διάβασα σε ένα βιβλίο που λεγόταν *Πώς φτιάχνεται μια ιστορία*, γραμμένο από κάποιον άνδρα που δεν έχει γράψει προς το παρόν καμία ιστορία αλλά ξέρει ακριβώς πώς θα τις πει όταν τελικά θα το κάνει.

Λοιπόν.

Είναι Δεκέμβριος, είμαι στο κρεβάτι –χωμένη κάτω από δεκατέσσερα σκεπάσματα– και δεν κάνω τίποτε άλλο από το να ζεσταίνομαι όλο και περισσότερο κάθε δευτερόλεπτο που περνάει. Δε θέλω να σας ανησυχήσω ή κάτι τέτοιο, αλλά νομίζω πως είμαι πραγματικά άρρωστη. Οι παλάμες μου είναι ιδρωμένες, το στομάχι μου ανακατεύεται και είμαι πολύ πιο χλωμή από ό,τι ήμουν πριν από δέκα λεπτά. Κι επιπλέον έχω κάτι στο πρόσωπό μου που μόνο ως εξάνθημα μπορώ να το περιγράψω. Μικρά κόκκινα σημαδάκια διάσπαρτα όπως να 'ναι, χωρίς καμία συμμετρία, στα μάγουλα και στο μέτωπό μου. Με ένα μεγάλο στο πιγούνι μου. Κι άλλο ένα δίπλα στο αριστερό μου αυτί.

Ξαναρίχνω μια ματιά στο μικρό καθρεφτάκι που βρίσκεται στο κομοδίνο μου και στη συνέχεια αναστενάζω όσο πιο δυνατά μπορώ. Δεν υπάρχει αμφιβολία επ' αυτού: είμαι ξεκάθαρα

πολύ άρρωστη. Θα ήταν λάθος να ρισκάρω να μεταδώσω αυτή την επικίνδυνη μόλυνση σε άλλα, πιθανόν λιγότερο ανθεκτικά ανοσοποιητικά συστήματα. Θα πρέπει να πολεμήσω αυτή την αρρώστια μόνη μου.

Όλη μέρα. Χωρίς να πάω πουθενά.

Ρουφώντας τη μύτη μου, μετακινούμαι λίγο μέσα στα σκεπάσματα μου και κοιτάζω το ρολόι μου στον απέναντι τοίχο (είναι φοβερό ρολόι: όλοι οι αριθμοί είναι ζωγραφισμένοι στο κάτω μέρος, σαν να έχουν πέσει, κάτι που σημαίνει πως όταν βιάζομαι πρέπει στην ουσία να μαντεύω τι ώρα είναι). Μετά κλείνω τα μάτια μου και μετράω από μέσα μου:

10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2...

Και σε αυτό το σημείο, ακριβώς στην κατάλληλη στιγμή όπως πάντα, ανοίγει η πόρτα και το δωμάτιο εκρήγνυται: μαλλιά, τσάντα, παλτό και χέρια βρίσκονται παντού. Κάτι σαν μία βόμβα κοριτσιού. Και, σαν από μαγεία, εμφανίζεται η Νατ.

Η Νατ –προς ενημέρωσή σας– είναι η Καλύτερή μου Φίλη και είμαστε τόσο απόλυτα συντονισμένες που είναι λες κι έχουμε ένα μυαλό που χωρίστηκε σε δύο μέρη στη γέννα. Ή (πιο πιθανά) δύο μυαλά, που μπλέχτηκαν σε ένα λίγο πιο μετά. Παρ' όλο που δεν είχαμε γνωριστεί μέχρι τα πέντε μας, οπότε είναι φανερό πως μιλάω μεταφορικά, αλλιώς θα ήμασταν κι οι δύο πεθαμένες.

Αυτό που προσπαθώ να πω είναι πως είμαστε πολύ δεμένες. Είμαστε σε πλήρη αρμονία. Είμαστε το ένα και το αυτό. Είμαστε σαν μία οντότητα και δεν έχουμε ανταλλάξει ποτέ μία άσχημη κουβέντα. Λειτουργούμε με απόλυτη, τέλεια συνέργεια. Σαν δύο δελφίνια που πηδάνε έξω από το νερό ακριβώς την ίδια στιγμή και πετάνε την μπάλα το ένα στο άλλο στο σόου κάποιου θαλάσσιου πάρκου.

Τέλος πάντων. Η Νατ κάνει ένα βήμα μέσα στο δωμάτιο, με κοιτάζει, και στη συνέχεια μένει ακίνητη βάζοντας τα χέρια στη μέση της.

«Καλημέρα» της λέω βραχνιασμένα κάτω από τα σκεπάσματα, και μετά αρχίζω να βήχω δυνατά. Ο βήχας του ανθρώπου απελευθερώνει αέρα με ταχύτητα περίπου 96 χιλιομέτρων την ώρα και, χωρίς να θέλω να ξιπαστώ, νομίζω πως ο δικός μου έφτασε τα 112 χιλιόμετρα την ώρα.

«Ούτε να το σκέφτεσαι» μου πετάει η Νατ.

Σταματάω να βήχω και την κοιτάζω με γουρλωμένα, όλο απορία μάτια. «Χμμμμ;» της λέω όλο αθωότητα και μετά αρχίζω πάλι να βήχω.

«Το εννοώ. Ούτε καν να σκεφτείς να το σκεφτείς».

Δεν έχω ιδέα για τι πράγμα μιλάει. Προφανώς ο πυρετός έχει κάνει το μυαλό μου κουρκούτι.

«Νατ» της λέω αδύναμα, κλείνοντας τα μάτια μου και πιέζοντας την παλάμη μου στο μέτωπό μου. «Έχω άσχημα νέα». Ανοίγω το ένα μόνο μάτι και ρίχνω μια ματιά στο δωμάτιο. Η Νατ συνεχίζει να έχει τα χέρια στη μέση της.

«Για να μαντέψω» μου λέει ξερά. «Είσαι άρρωστη».

Της στέλνω ένα αδύναμο αλλά θαρραλέο χαμόγελο: Σαν αυτό που έστειλε η Τζέιν στη Λίζι στο *Περηφάνια και προκατάληψη*, όταν ήταν κρεβατωμένη με ένα πολύ άσχημο κρύωμα αλλά το αντιμετώπιζε με γενναιότητα. «Πόσο καλά με ξέρεις» της λέω τρυφερά. «Είναι λες κι έχουμε ένα μυαλό, Νατ».

«Και αυτό το ένα μάλλον το έχεις χάσει αν νομίζεις πως δε θα σε τραβήξω από τα πόδια για να σηκωθείς από το κρεβάτι». Η Νατ κάνει μερικά βήματα προς το μέρος μου. «Κι επίσης θέλω πίσω το κραγιόν μου» προσθέτει.

Ξεροβήχω. «Κραγιόν;»

«Αυτό με το οποίο έχεις γεμίσει σημάδια το πρόσωπό σου».

Ανοίγω το στόμα μου και το ξανακλείνω. «Δεν είναι κραγιόν» λέω ψελλίζοντας. «Είναι μια επικίνδυνη μόλυνση».

«Τότε η επικίνδυνη μόλυνσή σου γυαλίζει, Χάριετ, και τυχαίνει να ταιριάζει τέλεια με τα καινούργια μου παπούτσια».

Χώνομαι λίγο περισσότερο στο κρεβάτι ώστε να φαίνονται μόνο τα μάτια μου. «Οι μολύνσεις είναι πολύ προχωρημένες στις μέρες μας» λέω με όση αξιοπρέπεια μπορώ. «Μερικές φορές έχουν μια ιδιαίτερη αντανάκλαση στο φως».

«Κι έχουν μικρές χρυσαφίες κηλίδες;»

Ανασηκώνω προκλητικά το πιγούνι μου. «Μερικές φορές».

Η Νατ κουνάει τη μύτη της σαν να μυρίζει κάτι και κάνει μια γκριμάτσα. «Μάλιστα. Και το πρόσωπό σου εκκρίνει ταλκ;»

Μυρίζω στα γρήγορα. Διάολε. «Είναι σημαντικό οι άρρωστοι άνθρωποι να παραμένουν στεγνοί» λέω όσο πιο χαλαρά μπορώ. «Η υγρασία επιτρέπει την ανάπτυξη βακτηριδίων».

Η Νατ αναστενάζει ξανά. «Σήκω από το κρεβάτι, Χάριετ».

«Μα...»

«Σήκω από το κρεβάτι».

«Νατ, εγώ...»

«Όρθια. Τώρα».

Κοιτάζω τα παπλώματα πανικόβλητη. «Μα δεν είμαι έτοιμη! Είμαι με τις πιτζάμες!» Θα κάνω μία τελευταία απεγνωσμένη προσπάθεια. «Νατ» λέω, αλλάζοντας τακτική και παίρνοντας την πιο σοβαρή φωνή μου. «Δεν καταλαβαίνεις. Πώς θα νιώσεις αν τελικά κάνεις λάθος; Πώς θα ζήσεις με τις τύψεις σου; Μπορεί να πεθαίνω».

«Τελικά έχεις δίκιο» συμφωνεί η Νατ κάνοντας ακόμη δύο βήματα προς το μέρος μου. «Όντως πεθαίνεις. Είμαι έτοιμη να σε σκοτώσω στην κυριολεξία, Χάριετ Μάνερς. Και αν αυτό συμβεί, θα ζήσω μια χαρά χωρίς τύψεις. Τώρα σήκω από το κρεβάτι, θεατρίνα της κακιάς συμφοράς».

Και πριν μπορέσω να προστατεύσω τον εαυτό μου, η Νατ μού ορμάει ξαφνικά και τραβάει τα σκεπάσματα.

Επικρατεί μια μακρά σιωπή.

«Αχ, Χάριετ» λέει τελικά η Νατ με λυπημένη και ταυτόχρονα θριαμβευτική φωνή.

Γιατί είμαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι εντελώς ντυμένη, φορώντας ακόμη και παπούτσια. Στο ένα μου χέρι κρατάω ένα κουτί με ταλκ και στο άλλο ένα έντονο κόκκινο κραγιόν.

$$= (a^3 + b^2 + x^2 + y^2)(x^3 - b^2)$$

HOLLY SMALE

ΦΥΤΑ ΣΤΗ ΜΟΔΑ

Ένα βιβλίο διαμαντάκι που θα κάνει κάθε έφηβο να γελάσει και να περπατήσει με περισσότερη περηφάνια και χάρη αφού το διαβάσει.

Books for Keeps

Η Χάριετ Μάνερς είναι 15 χρονών και... φυτό! Γνωρίζει ένα σωρό απίθανα πράγματα, όπως ότι μια γάτα έχει 32 μύες σε κάθε αυτί, οι νυχτερίδες στρίβουν πάντα αριστερά όταν βγαίνουν από μια σπηλιά και ότι τα φιστίκια είναι ένα από τα συστατικά του δυναμίτη! Αλλά δεν ξέρει γιατί κανένας δεν τη συμπαθεί στο σχολείο...

Έτσι, όταν τυχαία ένα πρακτορείο μοντέλων τής ζητάει συνεργασία, η Χάριετ αποφασίζει ότι αυτή είναι η ευκαιρία να αλλάξει η ζωή της! Ακόμα κι αν αυτό σημαίνει να κλέψει το όνειρο της καλύτερης της φίλης, να γίνει ρεζίλι μπροστά στο πανέμορφο μοντέλο Νικ και να πει ψέματα σε όσους αγαπάει.

Κάνοντας πολλές γκάφες και μέσα από αστείες περιπέτειες, η Χάριετ θα ανακαλύψει ότι στον κόσμο της μόδας δεν έχει περισσότερες συμπάθειες από ό,τι στην κανονική της ζωή. Θα μπορέσει να μεταμορφωθεί προτού καταστρέψει κάθε σημαντική της σχέση;

Μπορεί αυτό το φυτό να καταφέρει να ανθίσει;

ISBN 978-960-569-328-2

9 789605 169328

Κωδ. μηχ/σης 13.041

$$\frac{x^3 - y^2}{\sqrt{2}} = 2$$

www.epbooks.gr